

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžk/7/2016
Identifikačné číslo spisu: 7015201405
Dátum vydania rozhodnutia: 31.07.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7015201405.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Eriky Čanádyovej v právnej veci žalobcu: V. K., narodený X. júna XXXX, bytom v W., Y. č. XX, právne zast.: JUDr. Ondrejom Krempaským, advokátom so sídlom v Bratislave, Račianska č. 66, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Generálny riaditeľ sekcie colných úradov, so sídlom v Banskej Bystrici, Lazovná č. 63, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo 7. októbra 2015, Číslo: 1514079/2015, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 18. mája 2016, č. k. 7S/167/2015-59, t a k t o

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 18. mája 2016, č. k. 7S/167/2015-59, z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom z 18. mája 2016, č. k. 7S/167/2015-59, podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo 7. októbra 2015, Číslo: 1514079/2015, ktorým žalovaný ako príslušný orgán postupom podľa § 232 ods. 4 zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 200/1998 Z. z.“) zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie riaditeľa Colného úradu Michalovce z 28. júla 2015, číslo 1227607/2015. Uvedeným rozhodnutím riaditeľ Colného úradu Michalovce postupom podľa § 183 ods. 1 písm. e/ zákona č. 200/1998 Z. z. prepustil žalobcu služobne zaradeného v stálej štátnej službe vo funkcii samostatného colného referenta na Pobočke colného úradu Vyšné Nemecké zo služobného pomeru.

2. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách ustanovení § 183 ods. 1 písm. e/, § 17 ods. 1 a § 44 ods. 3 písm. a/, b/, g/ a h/ zákona č. 200/1998 Z. z. a postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v Druhej hlave Piatej časti

Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov a dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby, keďže rozhodnutie a postup správnych orgánov bol v súlade so zákonom.

3. K žalobcom namietanej nulite rozhodnutia žalovaného spočívajúcej v tom, že vo veciach služobného pomeru rozhoduje nadriadený (Generálny riaditeľ sekcie colných úradov) a nie služobný úrad (Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky) krajský súd uviedol, že z napadnutého rozhodnutia žalovaného vyplýva, že v jeho záhlaví sa uvádza označenie nadriadeného príslušného na rozhodovanie v odvolacom konaní, ktorým je generálny riaditeľ sekcie colných úradov. V administratívnom spise sa nachádza organizačný poriadok Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, z ktorého vyplýva (čl. 6 ods. 1 veta tretia), že generálny riaditeľ sekcie colných úradov priamo riadi aj riaditeľov colných úradov a je i bezprostredne nadriadený, pričom ako bezprostredne nadriadený je odvolacím orgánom riaditeľovi colného úradu, ktorý vydal rozhodnutie vo veciach služobného pomeru. Zo záhlavia napadnutého rozhodnutia žalovaného vyplýva, že bolo vydané príslušným nariadeným, generálnym riaditeľom sekcie colných úradov a taktiež je aj podpísané priamo generálnym riaditeľom sekcie colných úradov ako príslušným nadriadeným.

4. Krajský súd ďalej uviedol, že žalovaný sa vysporiadal so všetkými odvolacími námietkami žalobcu, a to jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach. V súvislosti s námietkou, že žalovaný a riaditeľ colného úradu stotožňujú a neposudzujú samostatne oba výpovedné dôvody uvedené v § 183 ods. 1 písm. e/ zákona č. 200/1998 Z. z., a to porušenie služobnej prísahy a porušenie služobnej povinnosti, poukázal na § 17 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z., podľa ktorého colník sa zložením služobnej prísahy zaväzuje okrem iného, že bude čestný, statočný a disciplinovaný a svoje sily a schopnosti bude vykonávať na to, aby chránil práva občanov. Služobnou disciplínou colníka sa v zmysle ustanovenia § 43 zákona č. 200/1998 Z. z. rozumie dôsledné plnenie služobných povinností, ktoré sú ustanovené Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prísahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených. Z uvedeného vyplýva, že porušenie služobných povinností colníkom je porušením služobnej disciplíny, a teda ak si colník neplní riadne služobné povinnosti, porušuje tým služobnú disciplínu, ako aj svoj záväzok byť disciplinovaný, k čomu sa zaviazal zložením služobnej prísahy. Z tohto dôvodu riaditeľ Colného úradu Michalovce vo výroku svojho rozhodnutia, ako aj žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedli ako dôvod prepustenia žalobcu zo služobného pomeru colníka porušenie služobnej prísahy i služobnej povinnosti, pretože nie je možné striktno oddeľovať pojmovo tieto dôvody prepustenia zo služobného pomeru, nakoľko medzi nimi existuje vzájomná súvislosť.

5. Zároveň dodal, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaný uviedol, že všetky predpisy, ktorých porušenie sa kladie žalobcovi za vinu, je potrebné posudzovať vo vzájomnej súvislosti, nakoľko sú limitujúce pre colníka pri plnení služobných povinností, aby došlo k naplneniu poslania colného úradu ako orgánu štátnej správy, to znamená k riadnemu výberu cla a spotrebných daní v súlade s podmienkami určenými v hmotnoprávných predpisoch. Plnenie služobných povinností colníka nie je možné striktno oddeľovať od vymedzenia vecnej príslušnosti colného úradu ako orgánu štátnej správy tak, ako na to poukazuje žalobca, nakoľko práve vykonávaním štátnej služby colníkom dochádza k plneniu úloh orgánu štátnej správy. Uvedené vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 2 zákona č. 200/1998 Z. z., podľa ktorého štátnou službou na účely tohto zákona sa rozumie plnenie úloh finančnej správy, riadenie, organizácia a výkon profesnej prípravy colníkov, colníkom v orgáne štátnej správy v oblasti colníctva alebo v zahraničí a právne vzťahy s tým súvisiace. Orgánmi štátnej správy v oblasti colníctva sú podľa § 2 ods. 2 písm. c/ zákona č. 652/2004 Z. z. colné úrady. Bez výkonu služobných povinností colníkmi by nemohlo dôjsť k splneniu úloh colného úradu ako orgánu štátnej správy, nakoľko nevyhnutným predpokladom toho, aby orgán štátnej správy mohol plniť svoje úlohy je skutočnosť, že ich vykonáva prostredníctvom colníkov organizačne zaradených na colných úradoch.

6. Krajský súd vyhodnotil tiež ako nedôvodnú námietku žalobcu, že rozkaz vedúceho Pobočky colného úradu Výšné Nemecké č. 2/2013, na porušenie ustanovení ktorého sa prvostupňový orgán odvoláva vo

výroku svojho rozhodnutia, nie je príkazom na postupy ale len odporúčaním, nakoľko nekonkretizuje spôsoby prehliadky. Povinnosť vykonať kontrolu v takom rozsahu, aby sa colník dostatočne presvedčil o tom, či v jednotlivých častiach dopravného prostriedku sa nezákonne nedováža tovar, ktorý podlieha colnému dohľadu, nie je realizovateľná z technického, časového a odborného hľadiska. Svoj záver krajský súd odôvodnil s poukazom na článok IV ods. 4 rozkazu č. 2/2013, podľa ktorého kontrola musí byť zameraná predovšetkým na batožinu cestujúcich (colník vždy vykoná kontrolu osobnej batožiny cestujúceho v takom rozsahu, aby sa presvedčil, že cestujúci nedováža tovar, ktorý podlieha colnému dohľadu a nebol cestujúcim prihlásený k colnej kontrole), batožinový priestor, priestor pre cestujúcich, motorový priestor, podvozok a karosériu, s dôrazom na dutiny karosérie dopravného prostriedku a iných priestorov, v ktorých by mohol byť nezákonne dovážaný tovar. Pri kontrole jednotlivých častí dopravného prostriedku je colník povinný vykonať kontrolu v takom rozsahu, aby sa dostatočne presvedčil o tom, že v jednotlivých častiach dopravného prostriedku sa nezákonne nedováža tovar, ktorý podlieha colnému dohľadu. Z citovaného rozkazu č. 2/2013 vyplýva akým spôsobom má byť kontrola colníkom vykonaná, a teda tvrdenie žalobcu, že rozkaz č. 2/2013 má len odporúčací charakter, nakoľko nekonkretizuje spôsoby prehliadky, nie je opodstatnené.

7. K námietke žalobcu, že nebola splnená povinnosť nadriadeného vytvoriť všetkým colníkom rovnaké podmienky na vykonávanie colného dohľadu, nakoľko žalobcovi neboli aplikáciou APV TALON poskytnuté informácie, ktoré by mu pomohli v rozhodovaní, akým spôsobom má vykonať kontrolu dopravného prostriedku, pričom iní colníci vykonávajúci následne kontrolu, týmito informáciami disponovali, krajský súd aj s odkazom na odôvodnenie žalovaného v napadnutom rozhodnutí, konštatoval, že všetci colníci vykonávajúci colný dohľad a colnú kontrolu, majú k dispozícii rovnaký informačný systém, do ktorého sú povinní zaznamenávať údaje v súlade s internými riadiacimi aktami. Tiež dodal, že žalovaný poukázal na to, že APV TALON nemá byť jediným ukazovateľom rizikovosti profilu osoby prestupujúcej hranicu Slovenskej republiky, pričom žalobca v danom prípade nezisťoval účel vstupu na územie Slovenskej republiky, ani dôvod vstupu vodiča - občana Ukrajiny na motorovom vozidle s pridelenou štátnou poznávacou značkou Slovenskej republiky. Žalovaný mal za to, že zo zisteného účelu, či cieľu cesty by žalobca analyzovaním týchto údajov mohol dospieť k záveru, či je opodstatnené, aby tento prestupoval štátnu hranicu v čase o 00.26 hod., resp. či takto získané informácie zakladajú podozrenie na nelegálne konanie osoby prestupujúcej štátnu hranicu a v nadväznosti na túto skutočnosť na použitie ďalších spôsobov kontroly dopravného prostriedku v zmysle platných interných riadiacich aktov.

8. K námietke žalobcu, že z postupu riaditeľa colného úradu je zrejmé, že nemal záujem objektívne posúdiť postup žalobcu, ale ho bez ohľadu na všetky okolnosti prepustiť zo služobného pomeru, a že dokazovanie bolo robené účelovo a jednostranne, pričom neboli rovnako zisťované a posudzované skutočnosti svedčiacie v prospech, či neprospech žalobcu, krajský súd uviedol, že v predmetnej preskúmvanej veci bolo prvostupňovým správnym orgánom vykonané rozsiahle dokazovanie, a to výpoveďami svedkov - colníkov, ktorí sa podieľali na vykonaní colnej kontroly v zmysle nariadeného ATO opatrenia, kamerovým záznamom, súvisiacou fotodokumentáciou, dožiadanimi dotknutých organizačných útvarov o súčinnosť a podanie vyjadrenia k predmetnému prípadu, ako aj vyjadrenia žalobcu ako účastníka konania. Za účelom odstránenia rozporu týkajúceho sa označenia vybratej časti z dverí predmetného vozidla na základe tvrdenia žalobcu, že popolník sa vo vozidle nenachádzal, boli v rámci prvostupňového konania opätovne vypočutí colníci, ktorí vo svojich predošlých výpoveďach uviedli, že išlo o popolník. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysvetlil dôvody, prečo nepovažoval za potrebné opakovanú vypočúť práp. X. v tejto veci, ako aj z akého dôvodu nebol prizvaný k opakovanej výpovedi v rámci prvostupňového konania, pričom dôvodom tohto postupu bolo, že sa stotožnil s názorom riaditeľa Colného úradu Michalovce, že za účelom odstránenia rozporu týkajúceho sa označenia vybratej časti z dverí predmetného vozidla boli opätovne vypočutí len tí colníci, ktorí prvotne vo výpoveďach uviedli, že išlo o popolník. Keďže práp. X. túto skutočnosť vo svojej výpovedi neuvádzal, z tohto dôvodu nebol volaný k opakovanej výpovedi.

9. Rovnako ako nedôvodnú vyhodnotil krajský súd námietku žalobcu, že na skončenie služobného pomeru nestačí len porušenie služobnej prísahy alebo porušenie služobnej disciplíny, ale musí ísť o hrubé

porušenie, ktoré musí byť preukázané a súčasne ponechanie colníka v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Namietal, že zo strany riaditeľa colného úradu nebola preukázaná ani hrubosť konania a ani skutočný dôvod, pre ktorý nie je možné ponechať žalobcu v štátnej službe. Krajský súd uviedol, že colník je povinný dôsledne si plniť svoje služobné povinnosti. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného vyplýva, že žalovaný považuje za hrubé porušenie služobnej disciplíny skutočnosť, že žalobca porušil viacero právnych noriem súčasne pri výkone colnej kontroly, keď sa dňa 25. mája 2015 pri výkone štátnej služby na hraničnom priechode Vyšné Nemecké pri výkone colnej kontroly osobného motorového vozidla zn. Renault Escape, EČV: M ktoré viedol p. T. G., a ktoré v čase o 00.26 hod. vstupovalo na územie Slovenskej republiky z Ukrajiny, sa nezameral na dutiny dverí vozidla a interiéru vozidla tak, aby sa dostatočným spôsobom vzhľadom na množstvo a na umiestnenie nezákonne dovážaného tovaru (po umiestnení do dutín dverí, ktoré sú dané od výroby vozidla) presvedčil, či v jednotlivých častiach predmetného vozidla sa nezákonne nedováža tovar, ktorý podlieha colnému dohľadu, a ktorý nebol prihlásený k colnej kontrole. Predmetné vozidlo skontroloval len vizuálne, a to priestor interiéru nahliadnutím do interiéru vozidla cez zadné ľavé dvere a batožinový priestor nahliadnutím do batožinového priestoru bez toho, aby vstúpil do interiéru vozidla. Kontrolu dutín dverí žalobca nevykonával fyzicky poklepaním, či požiadanim vodiča o stiahnutie okien vozidla, aby sa vizuálnou kontrolou priestoru dutín dverí pohľadom z vrchu popri stiahnutom okne presvedčil, či dutiny sú prázdne, alebo nie. Z uvedeného je zrejmé, že popísané úkony nevyžadujú zvýšenú technickú zdatnosť colníka, to znamená v žiadnom prípade nejde o rozoberanie dopravného prostriedku, ako na to poukazoval žalobca. V prípade žalobcu išlo o colníka s dlhoročnými praktickými skúsenosťami, dostatočnými na to, aby mohol colnú kontrolu vykonať riadne, a aby sa v dostatočnom rozsahu presvedčil, či sa v jednotlivých častiach dopravného prostriedku nezákonne nedováža tovar podliehajúci colnému dohľadu. V prípade, ak by žalobca vykonával kontrolu dutín karosérie spôsobom uvedeným v článku IV ods. 4 rozkazu č. 2/2013, ako aj vyjadrení vedúceho pobočky colného úradu Vyšné Nemecké, bola by veľká pravdepodobnosť zistenia rizikových faktorov zakladajúcich podozrenie z nezákonného dovozu, na základe ktorého by bol žalobca povinný odoslať dopravný prostriedok na kontrolu služobným psom alebo inšpekčným skenovacími zariadeniami v súlade s článkom IV ods. 8 rozkazu č. 2/2013. Zároveň krajský súd dodal, že ide o colnú kontrolu na východnej hranici Slovenskej republiky s Ukrajinou, t. j. na vonkajšej hranici Schengenského priestoru, kde je potrebné mať na zreteli cieľ, ktorý sa má touto kontrolou dosiahnuť, a to je zamedziť nezákonnému dovozu tovaru na územie Slovenskej republiky a Európskej únie. Uvedeným konaním žalobca nezistil nezákonný dovoz tabakových výrobkov v celkovom množstve 107500 ks cigariet zn. NZ Super Slims s dĺžkou tabakového povrazca do 80 mm, balených v spotrebiteľskom balení po 20 ks neoznačených žiadnymi kontrolnými známkami. Tvrdenie žalobcu, že následne splnil pokyny uložené mu ATO opatrením, a tým vlastne zabránil nezákonnému dovozu predmetných tabakových výrobkov, možno považovať za účelové, keďže žalobca predtým v dôsledku nedôsledného plnenia služobných povinností ukončil colnú kontrolu bez nálezu. Ak by nedošlo k vygenerovaniu ATO opatrenia, na základe ktorého došlo následne k vykonaniu colnej kontroly inou colnou hliadkou, nedošlo by k zaisteniu nezákonne dovážaných tabakových výrobkov a tieto by sa dostali na územie Slovenskej republiky a Európskej únie nelegálne, čo by malo dopad na štátny rozpočet.

10. Záverom krajský súd skonštatoval, že porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti sa môže colník dopustiť aj z neobľúbivosti a nemusí ísť len o úmyselné konanie, ktoré by mohlo zakladať aj prípadnú trestnú zodpovednosť. Tiež neobstojí žalobcovo tvrdenie, že vo veci nebolo preukázané, že by sa dopustil porušenia služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom. Skutok, pre ktorý bol žalobca prepustený zo služobného pomeru, bol dostatočne preukázaný a námietky žalobcu krajský súd vyhodnotil ako skutkovo a právne bezvýznamné. Riaditeľ Colného úradu Michalovce a žalovaný postupovali pri prepustení žalobcu zo služobného pomeru v súlade so zákonom a boli splnené zákonné podmienky na uplatnenie dôvodu podľa § 183 ods. 1 písm. e/ zákona č. 200/1998 Z. z., nakoľko žalobca svojim nedôsledným plnením služobných povinností pri výkone štátnej služby na hraničnom priechode Vyšné Nemecké dňa 25. mája 2015 porušil služobnú disciplínu a služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

11. Vzhľadom na vyššie uvedené krajský súd žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

12. O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

II.

13. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

14. Žalobca namietal nesprávne právne posúdenie veci, keď súd na skutkový stav popísaný v rozhodnutí žalovaného nesprávne aplikoval § 183 ods. 1 písm. e/ zákona č. 200/1998 Z. z., pretože nebolo preukázané, že žalobca konal niektorým zo spôsobov, ktorý by zakladal dôvod výpovede a nebolo preukázané ani to, že konal hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov finančnej správy. Neboli naplnené skutkovo vymedzené zákonné dôvody prepustenia. Tiež nesprávne právne posúdenie veci videl v tom, že súd postup nadriadeného považoval za zákonný v zmysle § 222 zákona č. 200/1998 Z. z., aj keď nadriadený neobjasňoval rovnako dôkladne skutočnosti svedčiace v prospech žalobcu a nevykonával žiadny dôkaz, ktorým by preveril pravdivosť rozporných výpovedí svedkov.

15. Uviedol, že z dikcie § 183 ods. 1 písm. e/ zákona č. 200/1998 Z. z. vyplýva, že sú v ňom upravené dva samostatne skutkovo vymedzené dôvody prepustenia, a to porušenie služobnej prísahy a porušenie služobnej povinnosti. Nejde o jeden a ten istý dôvod, pričom z hľadiska preskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného ako aj rozhodnutia riaditeľa colného úradu je irelevantné, či tieto dôvody súvisia alebo nie. K prepusteniu colníka môže dôjsť samostatne z každého dôvodu, alebo z oboch týchto dôvodov. Bez ohľadu na to, či bol prepustený colník na základe niektorého dôvodu, alebo oboch, vždy musí byť protiprávnosť konania vymedzená tak, aby bolo možné nepochybné zistiť, ktoré protiprávne konanie, ktorý výpovedný dôvod založilo. To, že tieto dôvody môžu súvisieť neznamená, že preukázaním jedného dôvodu je automaticky preukázaný aj druhý dôvod, na základe ktorého je možné prepustiť colníka zo služobného pomeru. Prvý výpovedný dôvod je viazaný na porušenie služobnej prísahy, ktorej znenie vymedzuje § 17 zákona č. 200/1998 Z. z.. Druhý výpovedný dôvod - porušenie služobných povinností je upravený v § 44 ods. 2 menovaného zákona. Žalobca dal do pozornosti tú skutočnosť, že ak § 43 menovaného zákona definuje pojem služobná disciplína a ak súd vychádza z tejto definície pri posudzovaní naplnenia dôvodov výpovede, tak nemohlo dôjsť k porušeniu služobnej prísahy (porušením služobnej disciplíny), pretože všeobecne záväzné právne predpisy uvádzané v rozhodnutí žalobca neporušil a ani objektívne porušiť nemohol. Nemohlo dôjsť ani k porušeniu služobných povinností, pretože neboli porušené právne predpisy, ktoré sú uvedené v rozhodnutí. Presné vymedzenie dôvodu prepustenia a presný popis protiprávneho konania je základným predpokladom na ochranu práv colníka, s ktorým bol skončený služobný pomer prepustením. Nemôže byť považované za zákonné také rozhodnutie, ktorého dôvody prepustenia sú nejasné a zmätočné.

16. Žalobca ďalej poukázal na to, že vo výroku rozhodnutia riaditeľa colného úradu sú uvedené právne predpisy, ktoré mal žalobca porušiť, konkrétne - článok 4 bod 13 a 14 Colného kódexu (Nariadenie rady (ES) č. 2913/92, ktorým sa stanovuje Colný kódex spoločenstva v znení neskorších predpisov; pozn. súdu), článok 41 Nariadenia rady (EHS) 1186/2009, § 48a ods. 6 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z., § 8 ods. 2 písm. a/ zákona č. 106/2004 Z. z. a § 9 ods. 3 písm. a/ a q/ zákona č. 652/2004 Z. z.. V tejto súvislosti uviedol, že tieto právne predpisy porušiť nemohol, nakoľko v § 9 ods. 3 písm. a/ a q/ zákona č. 652/2004 Z. z. je uvedená vecná príslušnosť colného úradu - kompetencie colného úradu, pričom povinnosti colníka sú uvedené v § 12 až 15 zákona č. 652/2004 Z. z.. Tiež nemohol porušiť článok 4 bod 13 a 14 Colného kódexu, pretože v týchto bodoch sa jedná o legálne definície pojmov „colný dohľad“ a „colná kontrola“. Tieto definície neukladajú povinnosti, a preto žalobca nemohol porušiť a ani konať v rozpore s týmto predpisom. Žalobca tiež nemohol porušiť článok 41 Nariadenia rady (EHS) 1186/2009, § 48a ods. 6 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z., § 8 ods. 2 písm. a/ zákona č. 106/2004 Z. z., keď tieto predpisy zakladajú práva iným subjektom, ktorými sú osoby prestupujúce štátne hranice. Žalobca nerozhodoval o nárokoch týchto osôb, pretože zo skutkového stavu vyplýva, že osoba prestupujúca štátne hranice tovar ukryla, neprihlásila k colnej kontrole, z čoho vyplýva, že colné konanie

nezačalo, a preto žalobca ani nemohol rozhodovať o nárokoch osoby, u ktorej bol ukrytý tovar. Uvedené právne predpisy by žalobca porušil len vtedy, ak by v colnom konaní rozhodol tak, že by prepustil tovar do voľného obehu s úplným oslobodením nad limity uvedené v týchto ustanoveniach. Ďalej dôvodil, že žalovaný vo svojom rozhodnutí zjavne z dôvodu, že si bol vedomý nesprávnosti výroku prvostupňového rozhodnutia sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaoberal už tým, že žalobca nemohol porušiť ani § 48a ods. 6 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. a § 8 ods. 2 písm. a/ zákona č. 106/2004 Z. z., pričom touto skutočnosťou sa nezaoberal ani krajský súd, ktorý k tejto konkrétne položenej argumentácii nezaujal žiadne stanovisko, ale uspokojil sa so všeobecnými a ničím nepodloženými tvrdeniami žalovaného. Dodal, že výrok je meritom rozhodnutia, musí byť jasný, zrozumiteľný, musí mať oporu v právnych predpisoch, z ktorých vychádza. Z rozhodnutia žalovaného, ani z rozhodnutia riaditeľa colného úradu nebolo možné zistiť, v čom spočívalo porušenie týchto predpisov žalobcom. Pokiaľ teda žalobca vyššie uvedené predpisy neporušil a ani nemohol porušiť, stráca oporu aj záver, že tieto predpisy porušil zvlášť hrubým spôsobom. Absencia, či nepreukázanie hrubého porušenia služobnej prísahy, alebo služobnej povinnosti je zákonnou prekážkou na postup podľa § 183 ods. 1 písm. e/ zákona č. 200/1998 Z. z.. Vzhľadom na uvedené, žalobca dospel k záveru, že na prepustenie žalobcu neboli splnené kumulatívne podmienky a zjavne z rozhodnutia sa nedá zistiť, či mal byť prepustený z niektorého alebo oboch dôvodov uvedených v menovanom ustanovení. Ide teda aj o rozhodnutia nepreskúmateľné.

17. V podanej kasačnej sťažnosti žalobca tiež namietal porušenie § 222 zákona č. 200/1998 Z. z., keď riaditeľ colného úradu nepostupoval rovnako dôkladne pri objasňovaní skutočností, ktoré svedčili v prospech žalobcu. Postupoval formálne a ním zhromaždené dôkazy nepreukazujú závery uvedené v rozhodnutí; tieto dôkazy neboli riaditeľom colného úradu ani vyhodnotené a len sa možno domnievať, čo ktorý dôkaz mal, alebo mohol preukazovať. Taktiež bolo potrebné v správnom konaní vypočuť svedka X., ktorý bol prítomný pri kontrole, keďže tento vo svojej prvej výpovedi neuviedol, že v dutinách bolo vidieť cigarety, čo však bolo v zjavnom rozpore s výpoveďami ďalších svedkov, ktorí v pôvodných výpovediach zhodne tvrdili, že vo dverách bol popolník, po vybratí ktorého bolo vidno do dutín dverí. Z fotodokumentácie však vyplýva, že vo dverách bol výlisok a po jeho odstránení nebolo možné vidieť do dutín dverí, a teda bez ďalších demontážnych činností nebolo možné zistiť, že v dverách dutín sa nachádzajú cigarety.

18. V ďalšej časti kasačnej sťažnosti žalobca poukázal na to, že existuje systém TALON, ktorý vyhodnocuje určité nazhromažďované údaje tak, aby mal byť dostupný bez rozdielu všetkým colníkom, ktorí zabezpečujú colný dohľad na hraničnom priechode a nemal by sa stať nekalým nástrojom v rukách nadriadeného, ktorý je povinný zabezpečiť efektívny výkon colného dohľadu. Žalobca v zmysle tohto systému vykonal kontrolu a v súlade s internými aktami, ukončenie kontroly zaznamenal do počítača a čakal, aký bude pokyn. Počítač vygeneroval pokyn neumožniť autu opustiť colný priestor, odstaviť auto a zavolať kontrolnú skupinu. Žalobca v zmysle tohto pokynu zavolať kontrolnú skupinu vybavenú technickými prostriedkami, ktorá ihneď po príchode začala s demontážou časti auta. Dodal, že nemožno mať pochybnosti o tom, že na toto konkrétne auto bola požiadavka, a že teda existovala informácia o pašovaní tovaru, alebo boli sústredené údaje, ktoré s vysokou pravdepodobnosťou zakladali dôvod na rozsiahlu kontrolu. Žalobca mal za to, že vykonal kontrolu v zmysle svojich oprávnení v rozsahu, ktorý považoval v danom okamihu za dostatočný, následne údaje o motorovom vozidle, cestujúcom a výsledku kontroly zadal do evidencie a riadil sa ďalšími pokynmi, ktoré mu systém vygeneroval, tzn. odstaviť motorové vozidlo a zavolať špeciálnu jednotku, ktorá vykonala kontrolu za použitia technických prostriedkov. Colný dohľad bol v danom prípade zabezpečený, pašovaný tovar nebol prepravený na colné územie EÚ aj preto, že žalobca po skončení kontroly postupoval podľa ďalších pokynov, t. j. neumožnil, aby motorové vozidlo opustilo colný priestor pred tým, ako zadal údaje do počítača. Z uvedeného vyplýva, že aj keď žalobca pri prehliadke neodhalil tovar ukrytý v dutinách, v súlade s internými predpismi urobil ďalšie predpísané opatrenia, na základe ktorých bola vykonaná kontrola špecializovaným tímom. Dodal, že k porušeniu povinnosti, alebo služobnej prísahy by došlo vtedy, ak by žalobca nezapísal údaje do systému a umožnil vozidlu po vykonaní prehliadky opustiť colný priestor, alebo ak by sa neriadil pokynmi vygenerovanými systémom.

19. Následne žalobca uzavrel, že z hľadiska preskúmateľnosti rozhodnutia, čo do dôvodov prepustenia, krajský súd vec neposúdil správne po stránke právnej, ak dospel k záveru, že rozhodnutie je preskúmateľné. Z rozhodnutia žalovaného a ani z rozhodnutia riaditeľa sa nedá zistiť protiprávne konanie, ktoré zakladalo prepustenie z dôvodu porušenia služobnej prísahy a služobných povinností. Zo skutkového stavu a dôkazov, o ktoré je opreté rozhodnutie riaditeľa, nie je možné vyvodit' záver, že boli porušené všeobecné záväzné právne predpisy, od ktorých žalovaný a riaditeľ odvodzujú porušenie služobnej prísahy a služobných povinností. Z dikcie týchto predpisov vyplýva, že žalobca tieto porušiť nemohol, keďže mu neukladajú žiadnu povinnosť. Nebolo preukázané, že žalobca tieto predpisy porušil, právne posúdenie veci je v rozpore so skutkovo vymedzenými dôvodmi prepustenia uvedenými v § 183 ods. 1 písm. e/ zákona č. 200/1998 Z. z.. Tiež nebolo preukázané, že žalobca hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť.

20. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie riaditeľa colného úradu a vec vrátil na nové konanie, alebo (alternatívne), aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil na nové konanie. Zároveň si uplatnil trovy konania.

III.

21. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu vyjadril podaním z 9. septembra 2016.

22. Kasačnú sťažnosť považoval za nedôvodnú, správne orgány správne aplikovali § 183 ods. 1 písm. e/ zákona č. 200/1998 Z. z., nakoľko žalobca porušil služobné povinnosti a služobnú prísahu a jeho zotrvanie v služobnom pomere by narušilo dôležitý záujem štátnej služby. K stotožneniu oboch výpovedných dôvodov s poukazom na § 17, § 43 a § 44 zákona č. 200/1998 Z. z. uviedol, že zloženie služobnej prísahy je jednou z podmienok vzniku služobného pomeru. Od služobnej prísahy colníka sa odvíjajú jeho služobné povinnosti, pričom základnou povinnosťou je dôsledné plnenie povinností stanovených nielen zákonmi a všeobecne záväznými právnymi predpismi, ale aj služobnou prísahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených. Z toho je zrejmé, že porušenie služobných povinností je porušením služobnej disciplíny. Ak si teda colník neplní riadne svoje služobné povinnosti, porušuje tým služobnú disciplínu, ako aj svoj záväzok byť disciplinovaný, k čomu sa zaviazal zložením služobnej prísahy. Rovnako sa nestotožnil s tvrdením, že tento nemohol porušiť § 9 ods. 3 písm. a/ a q/ zákona č. 652/2004 Z. z., keď nie je reálne možné striktno oddeľovať plnenie služobných povinností colníka od vymedzenia vecnej príslušnosti colného úradu ako orgánu štátnej správy, nakoľko colný úrad nemôže splniť úlohy, ktoré sú mu vymedzené zákonom inak, ako prostredníctvom colníkov, ktorí sú zaradení na výkon štátnej služby na príslušnom colnom úrade. Tiež porušenie článku 4 bod 13 a 14 Nariadenia 2913/92, na porušenie ktorého poukazuje riaditeľ colného úradu bližšie obsahovo vymedzujú pojmy a definujú úkony používané colným úradom pri plnení jeho úloh, t. j. pri výkone colného dohľadu a zisťovaní porušenia príslušných právnych predpisov, a preto bolo nevyhnutné použiť ich v kontexte s plnením služobných povinností colníkom pri vymedzení dôvodu prepustenia zo služobného pomeru. Ďalej uviedol, že žalobca porušil článok IV ods. 4 rozkazu vedúceho Pobočky colného úradu Vyšné Nemecké č. 2/2013, keď pri výkone colnej kontroly sa nezameral na dutiny dverí predmetného vozidla a túto nevykonával v takom rozsahu, aby sa dostatočne vzhľadom na množstvo a na umiestnenie nezákonne dovážaného tovaru (bol umiestnený v dutinách dverí, ktoré sú dané od výroby vozidla) presvedčil o tom, že v jednotlivých častiach vyššie uvedeného vozidla sa nezákonne nedováža tovar, ktorý podlieha colnému dohľadu, a ktorý nebol prihlásený k colnej kontrole. Žalobca tiež nepožiadaval vodiča kontrolovaného vozidla o stiahnutie okien na vozidle, čím by sa v prípade úplného stiahnutia okna presvedčil, či priestor dutín dverí je prázdny. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na vyjadrenie vedúceho Pobočky colného úradu Vyšné Nemecké, podľa ktorého sa kontrola dutín dverí na motorovom vozidle bežne vykonáva spustením okien, poklepaním po dverách, vizuálnou kontrolou za pomoci ručného svetidla, demontovaním časti vnútornej výplne (napríklad popolník), resp. jej odtiahnutím a následnou vizuálnou kontrolou dutín dverí. Nemožnosť vykonať niektorý z týchto úkonov môže indikovať, že v dutinách dverí sa môže nachádzať nezákonne dovážaný tovar, v dôsledku čoho by bolo potrebné vykonať kontrolu iným spôsobom - skenovacie zariadenie, služobný pes, fibroskop, zariadenie na meranie hustoty a pod.. Žalovaný zotrval na tom, že žalobca sa nedostatočne zameral na

dutiny vozidla a tak nezistil nezákonný dovoz tabakových výrobkov, pričom tieto neboli umiestnené len v špeciálne vybudovaných úkrytoch v podlahe vozidla, ale aj v dutinách dverí. V súvislosti s namietaným nedostatočným dokazovaním žalovaný uviedol, že vo veci bolo vykonané rozsiahle dokazovanie výpoveďami svedkov - colníkov, ktorí sa podieľali na vykonaní colnej kontroly, opakovanými výpoveďami svedkov za účelom odstránenia rozporu v tvrdeniach, kamerovým záznamom, fotodokumentáciou, dožiadaním dotknutých útvarov o súčinnosť ako aj vyjadrenia žalobcu. Taktiež tvrdenie žalobcu, že colníci vykonávajúci následnú kontrolu disponovali údajmi o úkryte už v čase ako začal žalobca prehliadku vozidla, vyhodnotil ako účelové a ničím nepodložené. Navyše informačný systém APV TALON nie je jediným ukazovateľom rizikovosti profilu osoby prestupujúcej hranicu Slovenskej republiky. Ide o komplex úkonov, ktoré mal žalobca vykonať, aby sa dostatočne presvedčil o tom, že sa v jednotlivých častiach predmetného vozidla nezákonne nedováža tovar, ktorý podlieha colnému dohľadu, a ktorý nebol prihlásený k colnej kontrole. Dodal, že skutočnosť, že žalobca sa riadil pokynmi ATO opatrenia nič nemení na tom, že tento si prvotne riadne nesplnil svoje povinnosti pri výkone colnej kontroly.

23. Záverom žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť v celom rozsahu zamietol.

IV.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu je dôvodná.

25. Predmetom kasačného konania v preskúmvanej veci je posúdenie správnosti rozsudku krajského súdu, ktorým krajský súd postupom podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo 7. októbra 2015, Číslo: 1514079/2015, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie riaditeľa Colného úradu Michalovce z 28. júla 2015, číslo 1227607/2015, ktorým riaditeľ Colného úradu Michalovce postupom podľa § 183 ods. 1 písm. e/ zákona č. 200/1998 Z. z. prepustil žalobcu služobne zaradeného v stálej štátnej službe vo funkcii samostatného colného referenta na Pobočke colného úradu Vyšné Nemecké zo služobného pomeru.

26. Dôvod prepustenia spočíval v tom, že žalobca dňa 25. mája 2015 na Pobočke colného úradu Vyšné Nemecké konal v rozpore s § 9 ods. 3 písm. a/ a q/ zákona č. 652/2004 Z. z. o orgánoch štátnej správy v colníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v spojení s článkom 4 bodu 13 a 14 Nariadenia rady (EHS) č. 2913/92, ktorým sa ustanovuje Colný kódex spoločenstva v znení neskorších predpisov, v rozpore s článkom 41 Nariadenia rady (ES) č. 1186/2009 o oslobodení od dovozného cla v znení neskorších predpisov, § 48a ods. 6 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov, § 8 ods. 2 písm. a/ zákona č. 106/2004 Z. z. o spotrebnej dani z tabakových výrobkov v znení neskorších predpisov, ako aj v rozpore s ods. 4 článku IV rozkazu vedúceho Pobočky colného úradu Vyšné Nemecké č. 2/2013, a teda, že dňa 25. mája 2015 v čase medzi 00.27.55 hod. a 00.30.06 hod. pri výkone štátnej služby na hraničnom priechole Vyšné Nemecké pri výkone colnej kontroly motorového vozidla zn. Renault Escape, EČV: M ktoré viedol p. T. G., (č. pasu S a ktoré v čase o 00.26 hod. vstupovalo na územie Slovenskej republiky z Ukrajiny, sa nezameral na dutiny dverí predmetného vozidla a túto nevykonal v takom rozsahu, aby sa dostatočne vzhľadom na množstvo a na umiestnenie nezákonne dovážaného tovaru (bol umiestnený v dutinách dverí, ktoré sú dané od výroby vozidla) presvedčil o tom, že v jednotlivých častiach vyššie uvedeného vozidla sa nezákonne nedováža tovar, ktorý podlieha colnému dohľadu, a ktorý nebol prihlásený k colnej kontrole, nakoľko realizovaným výkonom colného dohľadu predmetného vozidla po ukončení jeho colnej kontroly vyššie uvedeným colníkom nariadeným v zmysle opatrenia ATO bolo v colnom priestore colníkmi Colného úradu Michalovce zistené, že v ľavých zadných, pravých zadných a pravých predných dverách motorového vozidla zn. Renault Escape, EČV: M sa nachádzalo nie menej ako 28.000 ks cigariet zn. NZ Super Slims, ktoré neboli prihlásené k colnej kontrole, čím zvlášť hrubým spôsobom

porušil služobnú prísahu, ako aj služobnú povinnosť uvedenú v § 44 ods. 3 písm. a/, b/, g/ a h/ zákona č. 200/1998 Z. z., nakoľko bol nedisciplinovaný a neriadil sa zákonom č. 200/1998 Z. z., ako aj vyššie uvedenými právnymi predpismi, neplnil svedomite úlohy uvedené vo vyššie uvedených právnych predpisoch, nevykonával štátnu službu riadne, nezdržal sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť finančnej správy alebo ohroziť dôveru k finančnej správe a nedodržel služobnú disciplínu a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, ktoré je potrebné posudzovať vzhľadom na charakter a závažnosť konania žalobcu, v meradle širšieho rozsahu zodpovednosti colníkov a ich spoločenského postavenia a úloh, ktoré v spoločnosti plnia prísnejšie. Bolo by v príkrom rozpore s dôležitými záujmami štátnej služby, ktoré spočívajú v zabezpečení dôsledného dodržiavania služobnej disciplíny všetkými colníkmi a v upevňovaní dôvery vo finančnú správu, aby v služobnom pomere zotrval colník, ktorý konal vyššie uvedeným spôsobom, a ktorého konanie je z hľadiska výkonu štátnej služby absolútne neprijateľné, nakoľko výkon štátnej služby na úseku výkonu colnej kontroly vykonávanej na hraničnom priechode Výšné Nemecké je zameraný predovšetkým na skutočnosť, aby tovar dovážaný z územia tretieho štátu prestúpil štátnu hranicu v súlade s právnymi predpismi, a teda aj na odhaľovanie nezákonného dovozu tovaru podliehajúceho colnému dohľadu.

27. Podľa § 139 ods. 2 SSP v odôvodnení rozsudku uvedie správny súd stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

28. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu plynúca z čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky je založená na tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na nezávislom a nestrannom súde. Tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy vykonáva.

29. Výklad a aplikácia zákonov je výlučným právom všeobecných súdov, pričom tento výklad nesmie byť arbitrárny a musí byť náležite odôvodnený. V tomto zmysle, rovnako aj každé rozhodnutie súdu musí byť odôvodnené a musí byť z neho dostatočne zrejmé, na základe čoho súd dospel ku konkrétnym záverom tvoriacim základnú obsahovú štruktúru odôvodnenia rozhodnutia.

30. Povinnosť všeobecných súdov svoje rozhodnutia riadne odôvodniť zákonom predpokladaným spôsobom plynúcim z § 139 ods. 2 SSP predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces.

31. K tomu najvyšší súd dáva do pozornosti aj ustálenú rozhodovaciu prax správnych súdov (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. decembra 2010, sp. zn. 4Sžo/12/2010), podľa ktorej „Z odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej a preto odňatím možnosti konať pred súdom (denegatio iustitiae) je aj také porušenie práva na spravodlivý proces, kedy v hodnotení skutkových zistení súdom v napadnutom rozhodnutí absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, ale súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezahodnotil a riadne sa s nimi nevysporiadal. Rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť totiž svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.“

32. Akýkoľvek nedostatok alebo neadekvátnosť v odôvodnení môže viesť k neplatnosti rozsudku z formálnych dôvodov.

33. Rovnako najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje aj na Ústavný nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. októbra 2015, sp. zn. II. ÚS 675/2014-40 z ktorého vyplýva, že „súd nemusí

rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS, III. ÚS 32/07), najmä s ustanovením § 157 ods. 2 OSP (aktuálne § 139 ods. 2 SSP; pozn. súdu) v ktorom sú upravené náležitosti odôvodnenia. Povinnosť súdu v rámci riadneho procesného postupu (t. j. v zmysle procesnoprávných predpisov) zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v nimi rozhodovanej veci (bez ohľadu na jej prípadnú náročnosť) a s tým spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, obe vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, sú jedny zo základných znakov ústavne aprobovaného postupu súdu a ochranou účastníkov konania pred svojvoľou súdu. Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je, ako už bolo uvedené, taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany Rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.“

34. Uvedenou problematikou sa už viackrát zaoberal aj Európsky súd pre ľudské práva, podľa ktorého z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993). Rovnako rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsko z 21. januára 1999).

35. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva a ani Ústavného súdu Slovenskej republiky pritom nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.

36. Vo svetle vyššie uvedenom, najvyšší súd podrobil prieskumu kasačnou sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu, pričom dospel k záveru, že odôvodnenie krajského súdu je nedostatočné, keď sa riadne nezaobera jednou z podstatných námietok žalobcu, uvádzanou v žalobe a ktorou žalobca namietal nesprávnosť výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia riaditeľa colného úradu z 28. júla 2015. Žalobca v podanej žalobe namietal, že právne predpisy uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia porušiť nemohol. Konkrétne sa jednalo o právne predpisy § 9 ods. 3 písm. a/ a q/ zákona č. 652/2004 Z. z. o orgánoch štátnej správy v colníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, článok 4 bodu 13 a 14 Nariadenia rady (EHS) č. 2913/92, ktorým sa ustanovuje Colný kódex spoločenstva v znení neskorších predpisov, článok 41 Nariadenia rady (ES) č. 1186/2009 o oslobodení od dovozného cla v znení neskorších predpisov, § 48a ods. 6 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov a § 8 ods. 2 písm. a/ zákona č. 106/2004 Z. z. o spotrebnej dani z tabakových výrobkov v znení neskorších predpisov. K predmetnej námietke žalobca pripojil odôvodnenie, a to ku každému porušeniu právneho predpisu osobitne. Z obsahu rozsudku nevyplýva, že by sa krajský súd s touto námietkou riadne vysporiadal. Doslovne prevzatú časť odôvodnenia z vyjadrenia žalovaného k žalobe nemožno považovať za postup spĺňajúci požiadavky čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

37. V tejto súvislosti najvyšší súd ďalej uvádza, že riadne vysporiadanie sa predmetnou námietkou bolo žiadúce aj z dôvodu, že námietka smerovala voči správnosti výrokovej časti rozhodnutia, v ktorej bolo konštatované porušenie právnych predpisov žalobcom. Treba poukázať na to, že výrok rozhodnutia predstavuje najdôležitejšiu časť rozhodnutia, nakoľko sa v ňom určujú konkrétne práva a povinnosti účastníkov správneho konania. Výrok obsahuje rozhodnutie veci, a teda je jadrom celého rozhodnutia. Navyše len výrok je záväzný, schopný nadobudnúť právoplatnosť a byť vykonateľný. Možno tiež poukázať aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. septembra 1998, sp. zn. 5Sž/66/98, podľa ktorého cit.: „Výrok rozhodnutia je jadrom celého rozhodnutia, ktorým sa určujú konkrétne práva a povinnosti účastníkov správneho konania. Musí v presnej, stručnej a úplnej formulácii

vyjadriť záver správneho orgánu o otázke, ktorá je predmetom rozhodnutia.“

38. Vyššie uvedené nároky kladené na kvalitu výroku správneho rozhodnutia platia, o to viac v prípadoch, kedy súdnemu prieskumu podlieha rozhodnutie, ktoré so sebou prináša závažné následky pre jeho adresáta, a to napríklad v podobe uloženia pokuty, alebo v ktorého dôsledku dôjde k podstatnej negatívnej (nepriaznivej) zmene právneho postavenia, resp. statusu tejto osoby. Uvedenému plne zodpovedá i tu prejednávaná vec, keďže porušenie právnych predpisov žalobcom malo za následok jeho prepustenie zo služobného pomeru.

39. Najvyšší súd má za to, že v danom prípade sa jednalo o argument, ktorý bol pre rozhodnutie rozhodujúci, a teda vyžadovala sa naň zo strany konajúceho krajského súdu aj špecifická odpoveď. Za týchto okolností preto nemožno konštatovať, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu je v tejto podstatnej časti riadne zdôvodnené a v neposlednom rade aj presvedčivé.

40. Rovnako najvyšší súd zastáva názor, že krajský súd sa nedostatočne zaoberal námietkou žalobcu, že nebola splnená povinnosť nadriadeného vytvoriť všetkým colníkom rovnaké podmienky na vykonávanie colného dohľadu, nakoľko žalobcovi neboli aplikáciou APV TALON poskytnuté informácie, ktoré by mu pomohli v rozhodovaní, akým spôsobom má vykonať kontrolu dopravného prostriedku, pričom iní colníci vykonávajúci následne kontrolu, týmito informáciami disponovali. Nebolo totiž sporné, že po zápise výsledku colnej kontroly a ukončení colného konania zo strany žalobcu APV TALON vygeneroval ATO opatrenie v znení „Pri vstupe odstaviť vozidlo k rampe na vyšrafovanú plochu. Okamžite kontaktovať colníka Zabezpečiť vozidlo proti úniku, odňať kľúče od MDP, odňať doklady, vodiča, príp. spolujazdca odvieť na SS.“ Z uvedeného vyplýva, že v systéme sa už nachádzali údaje ohľadne vodiča motorového vozidla, prípadne údaje samotného motorového vozidla (EČV). V opačnom prípade by totiž APV TALON nevygeneroval ATO opatrenie v uvedenom znení. Za tohto stavu tu potom vyvstáva otázka, či žalobca mal bližšiu vedomosť o riziku vzťahujúcemu sa k vodičovi motorového vozidla, prípadne k samotnému motorovému vozidlu. Bližšie objasnenie tejto skutočnosti je podstatnou okolnosťou, nakoľko prípadné nedostatky v systéme riadenia nemožno klásť na ťarchu samotného žalobcu - colníka.

41. Najvyššiemu súdu tiež neušlo pozornosti, že v štádiu pred vyhlásením napadnutého rozsudku došlo zo strany krajského súdu k procesnému pochybeniu. Predovšetkým najvyšší súd musí krajskému súdu (konajúcemu t. č. podľa OSP) vytknúť, že na pojednávaní konanom dňa 18. mája 2016 bez toho, aby uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené (§ 118 ods. 4 veta druhá OSP) vyhlásil rozsudok.

42. Vzhľadom k uvedenému najvyšší súd dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu v jeho podstatnej časti je nesúladne s právami podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

43. Podľa § 462 ods. 1 SSP ak kasačný súd po preskúmaní zistí dôvodnosť kasačnej sťažnosti, rozhodne o zrušení napadnutého rozhodnutia a podľa povahy vráti vec krajskému súdu na ďalšie konanie alebo konanie zastaví, prípadne vec postúpi orgánu, do ktorého pôsobnosti patrí.

44. Podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces;

45. Z dôvodov uvedených vyššie najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 462 ods. 1 v spojení s § 440 ods. 1 písm. f) SSP zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

46. V ďalšom konaní bude povinnosťou krajského súdu opätovne sa vecou dôsledne zaoberať, vec prejednať v medziach podanej žaloby, posúdiť zákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného v spojení s rozhodnutím a postupom prvostupňového správneho orgánu a vo veci opätovne rozhodnúť. Svoje

rozhodnutie aj riadne a presvedčivo odôvodní.

47. V novom rozhodnutí vo veci rozhodne krajský súd aj o nároku na náhradu trov kasačného konania (§ 467 ods. 3 SSP).

48. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.